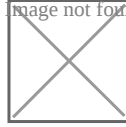

Στου Αρσελάου (II)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Είναι ένας τόπος εκεί βαθιά στην έρημο του Σινά, κάτου-κάτου στη μύτη, που ονομάζεται «Αρσελάου». Στον τόπο αυτόν ζήσανε στα παλιά τα χρόνια άγιοι άνθρωποι μέσα σε σπηλιές. Άλλοι στοιβάζαν πέτρες να τους κόβουν τον αέρα ή για να 'χουνε λίγη σκιά και έμεναν εκεί σαράντα και πενήντα και εξήντα χρόνους, ώσπου να τους καλέσει ο Θεός στον ουρανό.

[arselao_2_Umesa](#)

Στου Αρσελάου είχανε μια εκκλησιά όπου μαζεύουνταν το Σάββατο το βράδυ κι αφού ολονυχτίς προσεύχονταν και λειτουργούνταν, φεύγανε Κυριακή πρωί πάλι για τις σπηλιές και για τις τρύπες τους.

Ήταν εκεί ένας άγιος γέροντας, ο Ιωάννης. Μια μέρα που καθότανε ο άγιος μπρος στη σπηλιά του, να, κι έρχεται μια, τόση να, μεγάλη σκαντζοχοιρίνα. Στο στόμα της κρατούσε το μικρό της σα να 'τανε κουρέλι. Πάει και τ' αφήνει μπρος στα πόδια του γέροντα. Κοιτάει εκείνος, τι να δει; Ήτανε κλειστά τα μάτια του μικρού. Ήτανε τυφλό. Φτύνει στη γη ο γέροντας, φτιάχνει μια στάλα πηλό από το κόκκινο του τόπου εκείνου χώμα κι αλείφει του τυφλού ζώου τα μάτια. Κάνει μια έτσι εκείνο και τ' ανοίγει!

[monk_skantz_mesa](#)

Έρχεται η μάνα στα γυμνά πόδια του γέροντα. Τα γλείφει, τα φιλά. Ύστερα παίρνει το παιδί της και πάει...

Τ' άλλο πρωί να, πάλι στο κελί μπροστά η σκαντζοχοιρίνα. Σέρνει απ' το κοτσάνι ένα λάχανο.

– Από πού το 'φερεις αυτό; Σίγουρα το 'κλεψες απ' τον κήπο των πατέρων. Δεν τρώγω εγώ κλεμμένο πράγμα, Πάρ' το να το πας πίσω, λέει ο γέροντας.

Κι ευθύς το ζώο το ξανατραβά απ' το κοτσάνι και φεύγει ντροπιασμένο.

* * *

Στον ίδιο τόπο μια χρονιά πέφτει μεγάλη ξηρασία. Ένα κοπάδι αγριοκάτσικα γυρνά

όλες τις ρεματιές μήπως και βρει νερό. Διψούν τα ζώα. Μα διψάνε κι οι πατέρες και φυλάγουνε το λιγοστό νεράκι τους. Γυρνούν εδώ κι εκεί τ' αγριοκάτσικα. [goats mesa](#) ζιγούρα έφτασε το τέλος τους. Θα πέσουνε νεκρά από τη δίψα.

Image not found or type unknown

Τότε, λοιπόν, τα βλέπουνε οι γέροντες να παίρνουν

τον ανήφορο. Σκαρφάλωσαν στην πιο ψηλή κορφή κι όλα μαζί σηκώσανε στον ουρανό τα κεφάλια. Βγάλαν όλα μαζί τις πιο δυνατές τους φωνές. Φωνάξανε, φωνάξανε, θαρρείς και λέγαν στον Δημιουργό τους το παράπονό τους! Μείναν εκεί ψηλά.

Σε λίγο βλέπουνε οι ασκητές ένα μαύρο σύννεφο να σταματάει απάνω απ' το κοπάδι. Πιάνει να πέφτει μια βροχή, χοντρή και δυνατή και γέμισε όλες τις λακκούβες. Ήπιαν τα ζώα, ήπιανε και σωθήκαν.

Άγιοι άνθρωποι! Αγιασμένα μέρη!

Σ.Γ.Α.

footer eap

Image not found or type unknown